

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 437

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΤΑ ΚΛΕΗ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Ο ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΗΣ

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῆς καθόλου δράσεως τοῦ Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου συνάγεται, ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὸ β' ἡμισυ τοῦ τετάρτου αἰῶνος καὶ ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ β' (408—450 μ.Χ.).

Ὁ ὁσιος Ἰσιδωρος ἀπεκλήθη Πηλουσιώτης ὡς μονάσας παρὰ τὸ Πηλούσιον καὶ κατήγετο ἐξ Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ἐφραιμίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας (527—545 μ.Χ.).

Ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ Μηνολογίῳ, «εὐγενῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων υἱὸς ἐγνωρίζετο» καὶ ἔτυχεν εὐσεβοῦς καὶ ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς, περὶ ἧς μαρτυροῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ του.

Ἡ εἰδησις τοῦ τόσοι μεταγενεστέρου καὶ μὴ διακρινομένου ἐπ' ἀκριβεῖα ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ τοῦ 14ου αἰῶνος Νικηφόρου Καλλίστου, ἦν κατὰ παράδοσιν ἐπανέλαβον πολλοὶ μετ' αὐτόν, ὅτι ὁ Ἰσιδωρος ἐγένετο μαθητὴς τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, δὲν εἶναι ἀκριβής.

Εἶναι ὁμως ἀληθὲς καὶ ἀναμφίβολον, ὅτι ὁ ὁσιος Ἰσιδωρος ἔτρεφεν ζωηρότατον θαυμασμόν πρὸς τὸν ὅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσό-

στομον, καλῶν αὐτὸν «τῶν τοῦ Θεοῦ ἀπορρήτων» σφόν ὑποφήτην καὶ ὀφθαλμὸν τῆς ἐν Βυζαντίῳ καὶ πάσης Ἐκκλησίας, «ἐπ' εὐγλωττίᾳ παρὰ πᾶσι βεβοημένον», θεσπέσιον, θεοφιλῆ καὶ θεολόγον, θεοφόρον καὶ πάνσοφον καὶ ὅτι μεγάλως ἐξετίμα τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, ἰδίως τοὺς περὶ ἱερωσύνης λόγους του καὶ ὅτι ἐθεώρει, ὅτι πᾶς τῶν μετὰ τὸν Χρυσόστομον τεχθέντων ἀνθρώπων ἔδει νὰ χρεωστῇ χάριν «τῇ θεῇ προνοίᾳ, ὅτι μετ' αὐτὸν ἐτέχθη».

Ὡς ἱστορεῖται ἐν τῷ Μηνολογίῳ, ὁ Ἰσιδωρος «ἀγαπήσας τὸν Θεὸν πλεῖον τοῦ κόσμου, κατέλιπε καὶ γονεῖς καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, κατέλαβε τὸ ὄρος τὸ πλησίον κείμενον τοῦ Πηλουσίου καὶ ἐγένετο μοναχός».

Ἐν τῇ μονῇ, ἐν ἣ ἔζη, εἶχε μέγα κύρος καὶ διῆγε βίον αὐστηροτάτης διαίτης.

Ἡ διαίτα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ περὶ τὴν τροφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἦτο δι' αὐτὸν νόμος τῆς κατὰ Θεὸν τελείας ἀσκήσεως, ὃν αὐστηρότατα ἐτήρει.

Τὸ εὐγενὲς καὶ ὑπέροχον τοῦ ὁσίου Ἰσιδώρου ἦθος, ὁ ὑποδειγματικὸς βίος του, ἡ ἐξαιρετὸς μὀρφωσίς του συνετέλεσαν, ὥστε ταχέως νὰ ἐφελκύσῃ ἐφ' ἑαυτὸν τὴν κοινὴν

ἐκτίμησιν καὶ τὸν γενικὸν θαυμασμόν, ν' ἀναδειχθῇ κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πηλουσίου καὶ νὰ καταστῇ περίβλεπτος καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσιν αἰδέσιμος. Τοσοῦτον τῷ ὄντι ἐξήρθη ἡ φήμη τοῦ ἀνδρός, ὥστε πρὸς αὐτὸν διάφοροι προσήρχοντο ὡς πρὸς διαιτητὴν, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐζήτουν ἐρμηνείαν δυσκόλων Γραφικῶν χωρίων, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐν οἷς σοφισταὶ καὶ ἐπίσκοποι περιωπῆς.

Τὸ κύρος τοῦ ἀνδρός μαρτυρεῖ τὸ θάρος, μεθ' οὗ ἔγραφε πρὸς ἀνωτάτους πολιτικούς ἀρχοντας καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον τὸν β', ὡς καὶ τὸ σέβας καὶ ἡ τιμὴ, ἣν ἐπεδείκνυν γράφοντες αὐτῷ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες ὑψίστης περιωπῆς, ἐν οἷς ὁ Ἀλεξανδρείας Κύριλλος, ὅστις ἐκάλει τιμητικῶς αὐτὸν πατέρα.

Πόσον δὲ ἤδη ζῶν ἐτιμᾶτο, μαρτυρεῖ ἡ πρὸς τὸν φίλον του Ζήνωνα ἐπιστολή του, ἐξ ἧς ἐξάγεται, ὅτι οὗτος ἐτήρει παλαιὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰσιδώρου ὡς ἱερὰ κειμήλια, «ὡς τὰ τινῶν ἁγίων».

Ἐν διαφόροις ἐπιστολαῖς του ὁ ἅγιος Ἰσιδωρος ὁμιλεῖ περὶ βαρείας ἀσθενείας του, ἐξ ἧς ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ καὶ ἥτις ἐφ' ἱκανὸν χρόνον εἶχεν ἀφήσει τὰ ἴχνη της ἐπ' αὐτόν.

Ὁ ὁσιος Ἰσιδωρος ἐκοιμήθη πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς εὐτυχιανῆς ἑριδος καὶ πιθανώτατα περὶ τὸ 450 μ.Χ. Μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἅγιος καὶ ὁ ἐορτασμός τῆς μνήμης του ὠρίσθη τὴν δ' Φεβρουαρίου, προφανῶς ἡμέραν τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του.

Ὁ μέγας Φώτιος εἶπεν περὶ αὐτοῦ βραδύτερον, ὅτι «**ἱερατικῆς καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας κανὼν ἐστὶ χρηματίζειν ἀξιοχρεως**».

Ὁ ἅγιος Ἰσιδωρος εἶναι συγγραφεὺς ἐπιστολῶν, ὧν μέγα μέρος τοῦλάχιστον διεσώθη μέχρις ἡμῶν.

Πόσας ἐπιστολάς συνέγραψεν δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς. Τὰς ἀναβιβάζουσιν ἄλλοι μὲν εἰς τρισχιλίαις, ἔτεροι δὲ εἰς δεκακισχιλίαις.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἀπευθύνονται πρὸς πρόσωπα διαφόρων τάξεων καὶ ἐπαγγελμάτων, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἀνωτάτους πολιτικούς ἀρχοντας, ἐπισκόπους, κληρικούς, μοναχοὺς, σοφιστάς, γραμματικούς, ἱατροὺς κλπ.

Αἱ ἐπιστολαὶ του διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν ἐν διαφόροις χειρογράφοις, ἐπὶ τῇ βάσει ὧν ἐξεδό-

θησαν εἰς διαφόρους ἐκδόσεις.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ εἶναι, ἐπὶ τοῦ ὅλου, ἀναντιρρήτως ἐπιστολαί, γραφεῖσαι πράγματι διὰ τὰ πρόσωπα πρὸς ἃ ἀπευθύνονται, προϋποθέτουσαι αἱ πλείσται προσωπικὰς σχέσεις καὶ ὁρους, καὶ δίδουσαι λύσιν προβαλλομένων ἐρωτημάτων.

Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του διαφαίνεται ζῶν καὶ ἀλώβητον τὸ ὑπέροχον τοῦ ἀνδρός πνεῦμα καὶ τὸ ὄντως χριστιανικὸν ἦθος αὐτοῦ. Ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτῶν ὁ ὁσιος Ἰσιδωρος κύριον καθοδηγὸν εἶχεν τὰς Ἀγίας Γραφάς, ὧν ἦτο βαθὺς μύστης, ὑπ' ὅψει ἐπίσης εἶχε καὶ τὰ συγγράμματα τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, κοὶ δὴ τοῦ «ἀγίου πατρὸς ἡμῶν μεγάλου Ἀθανασίου», τοῦ Μ. Βασιλείου «τοῦ θεοπνεύστου πατρὸς ἡμῶν», καὶ μάλιστα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ ὁσιος Ἰσιδωρος ὁ Πηλουσιώτης ὁμως οὐ μόνον ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ παραλαμβάνει ὁλοκλήρους περικοπὰς ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ κατὰ λέξιν ἢ σχεδὸν κατὰ λέξιν.

Ἡδὴ ἀπ' ἀρχαίων χρόνων, αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἐχαρακτηρίσθησαν προσηκόντως ὡς «πάσης ὠφελείας ἐμπλεω». Ἐνεκα δὲ τῆς «πάντοιας χάριτος, θείας τε ἅμα καὶ ἀνθρωπίνης», ἧς ἦσαν μεστὰ αἱ ἐπιστολαί, ὁ ἱ. Φώτιος καλεῖ τὸν ὁσιον Ἰσιδωρον «τῆς ἡμετέρας αὐλῆς μοῦσαν».

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ καταδεικνύουσι τὸν συγγραφέα των «ὡς πράγματι Ἕλληνα, ἄνδρα ἀληθῶς ἐνάρετον καὶ ἅγιον, πνεύματος γονίμου καὶ ἐξαιρετικοῦ, πεπρωκισμένου διὰ σπανίας περὶ τὸ λέγειν λεπτότητος καὶ ἰκανότητος νὰ ἐκφράζῃ πολλὰ δι' ὀλίγων».

Ὁ ἅγιος Ἰσιδωρος ὁ Πηλουσιώτης δύναται ὁμολογουμένως νὰ θεωρηθῇ εἰς τῶν εὐγενεστέρων, σοφωτέρων καὶ ἐλευθεροφρονεστέρων ἀντιπροσώπων τοῦ μοναχικοῦ βίου τῆς ἐποχῆς του καὶ πασῶν τῶν ἐποχῶν, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀντιπρόσωπος τοῦ μοναχικοῦ πνεύματος, ἐν τῇ εὐγενεστέρᾳ αὐτοῦ ἐκδηλώσει.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθάνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόξ Κανιγ-
γος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Ἀπὸ τῆς δεκάτης τοῦ παρόντος μηνὸς «ἄρ-
χεται τὸ Τριῶδιον», δηλαδή ἀνοίγει ἡ περίοδος
ἐκείνη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν χρησιμοποιεῖται τὸ λειτουργικὸν βιβλίον
τοῦ «Τριῶδιου». Δὲν εἶναι ὁμῶς τὸ χαρακτηρι-
στικὸν τῆς περιόδου αὐτῆς μόνον ἡ χρῆσις τοῦ
βιβλίου τούτου, ἀλλὰ ὁ ἰδιαιτέρος καὶ ὁ βαθύ-
τερος σκοπός, ὅστις ἐπιδιώκεται κατ' αὐτὴν, διὰ
τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν.

Τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἡ περίοδος αὕτη μᾶς
ὑπενθυμίζει, καὶ αἱ σκέψεις, εἰς τὰς ὁποίας μᾶς
δίδουν ταῦτα ἀφορμὴν, μαζὺ μὲ ὅλον τὸν ἰδιαι-
τερον ρυθμὸν, ποὺ ἔχουν κατὰ τὴν περίοδον αὐ-
τὴν αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι δίδουν πράγματι τὴν
εὐκαιρίαν εἰς κάθε πιστὸν νὰ σκεφθῇ σοβαρότε-
ρον διὰ τὴν ἀληθινὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν
ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν
πνευματικῶν του δυνάμεων. Τὸ πνεῦμα δέ, τὸ
ὁποῖον δέπει ὅλην αὐτὴν τὴν πνευματικὴν προ-
σπάθειαν τοῦ «Τριῶδιου», εἶναι πνεῦμα περισυλ-
λογῆς, βαθυτέρας παρατηρήσεως τῆς ἐσωτερι-
κῆς μας καταστάσεως, ζωντανότερας ἐπικοινων-
ίας μὲ τὸν Οὐράνιον Πατέρα, θερμότερας ἐπα-
φῆς μὲ τὸν Χριστὸν καὶ συστηματικώτερας ἀ-
σκήσεως τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔκαμαν εἰς ὅλον τὸν
χρόνον τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἔχουν τὴν εὐκαι-
ρίαν τώρα νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ ἐπανορθώσουν τὸ
σφάλμα των.

Ἐκεῖνοι, ποὺ ἔκαμαν τὰ καθήκοντα αὐτὰ μὲ
κάποιαν ἀμέλειαν ἢ μὲ ἔλλειψιν συστήματος καὶ
ὄχι μὲ τὴν ἀπαιτουμένην σοβαρότητα καὶ προ-
σοχήν, προσκαλοῦνται τώρα νὰ συνέλθουν καὶ
νὰ τακτοποιηθοῦν.

Ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν τὴν συνείδησιν, ὅτι οὔτε
ἀμέλειαν, οὔτε ψυχρότητα, οὔτε ἔλλειψιν συστή-
ματος ἔδειξαν διὰ τὸν πνευματικὸν των καταρ-
τισμὸν, ὑποχρεοῦνται νὰ σκεφθοῦν τώρα, ὅτι ὁ
Χριστὸς τοὺς θέλει ἀκόμη περισσότερον ἰδικούς
Του.

Ἡ καταπολέμησις τοῦ κάθε εἰδους ἐγωισμοῦ
μας, ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν ἀπόλυτον ἀγάπην
τοῦ Οὐρανίου Πατρός, αἱ σκέψεις περὶ τοῦ θανά-
του, τῆς κρίσεως καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, ἡ
σκέψις διὰ τὴν ἀνυπολόγιστον ἀξίαν τῆς ψυχῆς,
ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀπολυτρωτικῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ
τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἡ
πλήρης ὑποταγὴ εἰς τὸ θεῖον θέλημα. Αὐταὶ εἴ-
ναι αἱ ἀρεταί, τὰς ὁποίας πρέπει κατὰ τὴν πε-
ρίοδον αὐτὴν νὰ καλλιεργήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν
τοῦ κάθε πιστοῦ.

Ἡ τακτικὴ, ἐκτενὴς καὶ θερμὴ ἀτομικὴ προ-
σευχή, ἡ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας συμπροσευχή, ἡ
ἀκρόασις καὶ ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ
νηστεία, ἡ ἐξομολόγησις, ἡ κοινωνία τῶν Ἀ-
χράντων Μυστηρίων, ἡ ἐλεημοσύνη τῶν πτω-
χῶν, ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν, ἡ παρηγορία
τῶν τεθλιμμένων, ἡ καθοδήγησις τῶν ἀπροστα-

τεύτων, ἡ προσπάθεια διὰ νὰ κερδηθοῦν ψυχαὶ
διὰ τὸν Χριστὸν. Αὐτὰ εἶναι τὰ σπουδαιότερα
καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἰ-
δίως κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

«Ἴδου νῦν καιρὸς εὐσπρόσδεκτος, ἰδου νῦν ἡ-
μέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6', 2).

ΔΙΔΑΧΗ ΠΕΡΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΑΟΤΗΤΟΣ

ΥΠΟ ΓΟΡΔΙΟΥ, ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Ἑρώτησις : Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διδάσκει τοὺς
ἄλλους, τί προσόντα πρέπει νὰ ἔχῃ ;

Ἀπόκρισις : Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διδάσκει τοὺς
ἄλλους, πρέπει νὰ ἔχῃ δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶ-
ναι ἀναγκαϊότερα.

Πρῶτον μὲν, πρέπει νὰ μετέχῃ καὶ νὰ κάμνῃ
αὐτὰ, ὅπου διδάσκει τοὺς ἄλλους νὰ πράττουν καὶ
νὰ ἀπέχῃ καὶ ὁ ἴδιος ἐξ ἐκείνων ποὺ ἐμποδίζει νὰ
κάμνουν οἱ ἄλλοι, δεύτερον δέ, αὐτὰ ποὺ λέγει νὰ
προέρχονται ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύμα-
τος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμπορεῖ τις νὰ ὠφελήσῃ
καὶ νὰ ὠφεληθῇ πνευματικῶς.

Ἐν συνεχείᾳ, τὸ κήρυγμά του ὀφείλει νὰ γίνε-
ται πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ πρὸς ὠφέλειαν τοῦ πλη-
σίον.

Τελευταῖον δέ, νὰ γίνεται μὲ ταπεινοφροσύνην
καὶ ἀγάπην διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων καὶ χω-
ρὶς κερδοσκοπίας, φαντασίας καὶ προσδοκωμένην
τιμῆς.

Ἑρώτησις : Καὶ ἐὰν δὲν τὰ ἔχῃ αὐτὰ, τί πρέ-
πει νὰ κάμῃ ;

Ἀπόκρισις : Πρέπει νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ ἡσυχά-
ζῃ, ἔστω καὶ ἐὰν ἔχῃ μόρφωσιν μεγάλην καὶ τὴν
τέχνην τοῦ λόγου.

Ὁ μὴ ἔχων τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, οὐδέποτε πλη-
ροφρεῖ τὸν νοῦν ἐκάστου. Ἄς προσεύχεται ὁ τοι-
ούτος εἰς τὸν Θεὸν νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν χάριν τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε διὰ τῆς θείας χάριτος καὶ
τῆς τέχνης τοῦ λόγου νὰ πληροφρεῖ ὁ λόγος του
τὰς καρδίας ὅλων καὶ νὰ καρποφορῇ πλουσίως.

Ἑρώτησις : Καὶ πῶς δύναται τις τὰ δύο αὐ-
τὰ νὰ ἀποκτήσῃ ;

Ἀπόκρισις : Διὰ τῆς συνεχοῦς μελέτης τῶν
Ἁγίων Γραφῶν, τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς πρὸς
τὸν Θεόν, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ὑπομονῆς, τῆς
πραότητος καὶ τῆς ἀνεξικακίας, τοῦ ἀπλοῦ χαρακτή-
ρος καὶ τῆς ἀγνῆς πολιτείας του.

Ἑρώτησις : Καὶ πῶς ἀποκτᾶται ἡ ταπεινώ-
σις ;

Ἀπόκρισις : Ἡ μακαρία ταπεινώσις ἀποκτᾶ-
ται μὲ τὴν ὑπομονὴν εἰς τοὺς πειρασμούς, τὴν σιω-
πὴν, τὴν κακοπάθειαν καὶ τὴν θεληματικὴν πτω-
χείαν.

Οἱ πειρασμοί, ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τοὺς δαι-
μονας εἶναι οἱ ἐξῆς : λογισμοὶ ἀνηθικότητος, φθό-
νου, κενοδοξίας, φιλαργυρίας, γαστριμαργίας, ἀκη-
δίας καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὅταν ὁμῶς τοὺς πολεμοῦμε μὲ τὴν προσευχὴν

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πυρετωδώς συζητείται κατ' αὐτὰς ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς. Ἡ ἐποχὴ μαζι, ἐποχὴ τῆς Χριστιανικῆς ἐνωτικῆς προσπάθειας τοῦ διηρημένου χριστιανικοῦ κόσμου, τείνει νὰ ἐνώσῃ τὰ διεστῶτα καὶ νὰ λύσῃ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ τὸ ἀπὸ αἰῶνων ὑφιστάμενον μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων.

Οἱ ἀσχολούμενοι ὁμως μὲ τὰς ἐνωτικὰς προσπάθειας παραθεωροῦσι συχνάκις τὰς πραγματικὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι χωρίζουσι τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτατα ἀγνοοῦσι τὰς πλάνας καὶ κακοδοξίας τῶν Καθολικῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον παραδέτομεν ταύτας ἐν ἄκρᾳ γενικότητι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιστημονικῇ πιστότητι, ὅπως καταδειχθῇ ἡ ἀμετανίκητος ἐμμονὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ἐκεῖνα, «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστῶθη», ὥς εἶπεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος. Ἐν πρώτοις, τὸ «Πρωτεῖον» τοῦ Πάπα εἶναι τελείως ἀπαράδεκτον, ὥς ἀντιβαίνειν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν.

Περὶ σσότερον ταπεινωτικὸς εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς ἑδαφιαίας πτώσεως, ἀκόμη καὶ τῶν Ἀρχιεπισκόπων καὶ τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς ἐμβάδος τοῦ Πάπα, ὥς εἶναι τὸ λυσιτεροῦν τυλικὸν τῆς ὑποδοχῆς παρὰ τῷ Ποντίφικι. Ἀκολουθεῖ κατόπιν ἡ φαλκιδευσίς, νόθνευσις καὶ παραχάραξις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπὸ τῶν Παπικῶν καὶ ἡ παραποίησις τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ἕτερον σκέλος τῆς Ὁρθο-

δόξου πίστεως. Ἄλλη πλάνη τῶν Δυτικῶν εἶναι τὸ «Ἀλάθητον τοῦ Πάπα», δηλαδὴ ἡ ὑποχρεωτικὴ πίστις καὶ γενικὴ πεποίθησις, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀλάθητος, καὶ δὴ δι' ὅ,τι δογματίζει καὶ δι' ὅ,τι ἀποφαίνεται ἀπὸ καθέδρας».

Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία εἰσήγαγε προσέτι τὸ περίφημον «Filioque», δηλαδὴ τὴν διδασκαλίαν περὶ ἐκπορεύσεώς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διακελεύσεις καὶ ἀποφάσεις τῶν Θεοφώρων Ἀγίων Πατέρων τῶν 7 Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων.

Ἀκολουθῶς ἐπενόησε τὸ κακόδοξον δόγμα τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου, εἰσήγαγε τὴν καινοτομίαν τοῦ Καθαρησίου Πυρός «Purgatorium» καὶ καθιέρωσε τὰ «λυσίποινα» (συγχωροχάρτια) διὰ τὴν λύσιν τῶν ἁμαρτιῶν «ἐπὶ καθυβρίσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ», ὥς λέγει ἡ Ὁρθόδοξος Δογματικὴ.

Ὁμοίως εἰσήγαγε τὴν νηστείαν τοῦ Σαββάτου ἐν τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ, ἐπέτρεψε τὴν ὑπαρξιν ἁγαμάτων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπέτρεψε τὴν μετάδοσιν τῆς Θείας εὐχαριστίας εἰς τὰ νήπια καὶ ἀπεργίωσε τοὺς 35 Ἀποστολικοὺς Κανόνας, καθὼς καὶ ὅσους ἱεροὺς Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων δὲν συμφωνοῦσι μὲ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐφήρμοσε τὸ ῥάντισμα ἀντὶ τοῦ βαπτίσματος, ἐρησιμοποίησεν ὅλως αὐθαιρέτως τὰ ἄζυμα εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ μεταλαμβάωσι τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἢ μὴν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ Εὐχέλαιον ἀπαξ μόνον τὸ ἐπιτρέπει καὶ δὴ εἰς τοὺς μελλοθανάτους.

Ἀπαγορεύει ἐπίσης τὸν γάμον εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους, παραθεωροῦσα τὴν ἱερότητα τοῦ μυστηρίου καὶ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ δέχεται τὸν γάμον ὡς μυστήριον, ἄνευ εὐλογίας τοῦ ἱερέως, ἀρκεῖ νὰ ἐμφανισθῶσι δύο μάρτυρες.

Αὗται, εἰς μίαν γενικωτάτην ἀπαρτίθμην, εἶναι αἱ βασικώτεραι διαφοραὶ δόγματος, πίστεως, τακτικῆς, ἱερατικῆς πράξεως καὶ ἱερᾶς Παραδόσεως, αἱ ὁποῖαι χωρίζουσι τὰς δύο Ἐκκλησίας.

Ὅταν λοιπὸν ὁμιλῶμεν περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ποίαν ἔνωσιν ἐννοοῦμεν; Ἀράγε ἔνωσιν μετὰ τῆς τόσον διαφοροποιηθείσης, ὥς κατεδείχθη, ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν Ρωμαιοκαθολικῆς τοιαύτης, μὴ ἀποβαλούσης τὴν παλαιὰν ζύμην τῆς πλάνης; ἢ μήπως μετὰ Ἐκκλησίας κατανοήσας τὴν ἀλήθειαν ἀντικειμενικῶς, καὶ ἐπιστρεφούσης καλῶς, ὅθεν κακῶς ἐξέφυγε; ἐὰν τὸ δεύτερον, ἡ ἔνωσις εἶναι εὐκταία καὶ ποθητή, ἅμα καὶ δυνατή.

Οὐδεὶς τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ δεχθῇ τὴν ἀνευλαβῇ καὶ ἀντίχριστον ἰδέαν τῆς ἐνώσεως μετὰ Ἐκκλησίας διατηρούσης τὰς πλάνας καὶ τὴν κεκατηριασμένην συνείδησιν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Πά-

καὶ ἐπὶ κλήσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τότε ὄχι μόνον δὲν ἡμποροῦν νὰ μᾶς βλάψουν, ἀλλὰ προξενοῦν εἰς ἡμᾶς ταπεινώσιν.

Τοῦ σώματος οἱ πειρασμοὶ εἶναι οἱ ἐξῆς: ἀσθένεια, ζημίαι εἰς τὰ ὄλικά, ἐνοχλήσεις ἀπὸ κακοῦς ἀνθρώπων, κατηγορίαι, συκοφαντίαι, ὕβρεις, διωγμοὶ καὶ ἄλλοι.

Ὅταν ὑπομένωμε εἰς τοὺς πειρασμοὺς αὐτοὺς καὶ δὲν ποιοῦμε ἐκδοκῆσιν, μᾶς προξενοῦν μεγάλην ταπεινώσιν καὶ εἰρήνην βαθυτάτην εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ ταπεινότης δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ὑπερηφανεύεται, νὰ θυμῶνῃ, νὰ κατακρίνῃ.

Ὁ ταπεινὸς μέμφεται μόνον τὸν ἑαυτὸν του, τὰ πάντα ὑπομένει, οὐδέποτε ἐκπίπτει.

Ἐρώτησις: Καὶ τὴν πραότητα πῶς ἡμποροῦμε νὰ τὴν ἀποκτήσωμε;

Ἀπόκρισις: Ἡ πραότης εἶναι δῶρον Θεοῦ καὶ γεννᾷ τὴν ταπεινώσιν, αἱ δύο δὲ αὗται ἀρεταὶ ἐξομοιώνουν τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραὸς εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἁνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς πραότητος καὶ τῆς ταπεινώσεως ἄς εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεόν, ὅπως μᾶς ἐνισχύσῃ νὰ τὰς κάμωμε κτῆμά μας διὰ νὰ σώσωμε τὴν ψυχὴν μας καὶ νὰ ἀξιωθῶμε τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

(ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ, 10 ΦΕΒΡ.)

Ἡ Εὐαγγελικὴ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου προτίθεται νὰ καυτηριάσῃ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ νὰ διδάξῃ τὴν ταπεινώσιν. Μᾶς παρουσιάζει, ὡς ἐκ τούτου, δύο ἄνθρωπους, οἱ ὅποιοι εἰσῆλθον ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ πρῶτος μὲν ἦτο Φαρισαῖος, πλήρης οἰήσεως καὶ ἀλαζονείας, ὁ δὲ δεύτερος τελώνης, ἁμαρτωλός. Καὶ ὁ μὲν Φαρισαῖος, πεποιθώς εἰς ἑαυτὸν, περιφρονεῖ τοὺς πάντας, ἀπαριθμεῖ μὲ ὑπερηφάνειαν τὰς φαντασιώδεις ἀρετάς του, ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν εἶναι ἄδικος καὶ ἄρπαξ ὡς ὁ Τελώνης οὗτος καὶ ἀξιοῖ ἐν τῇ μοίρᾳ του νὰ τεθῇ ἐν ἰσῇ μοίρᾳ μὲ τὸν Θεόν. Ὁ δὲ τελώνης, ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἁμαρτωλοῦ αὐτοῦ καταστάσεως, κτυπᾷ τὸ στήθος του, δὲν τολμᾷ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ μετὰ συντετριμμένης φωνῆς λέγει: «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Καὶ ποῖον ὑπέβη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσευχῆς τῶν δύο αὐτῶν διαφορετικῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἐξημεμένου δηλονότι Φαρισαίου καὶ τοῦ τεταπεινωμένου Τελώνου; «Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται». Ἰδοὺ λοιπὸν, ὅτι ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τῆς δεήσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ Τελώνου καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τοῦ ὑπερηφάνου Φαρισαίου. Ἀλλὰ τί ἐστὶν ὑπερήφανος; ποῖα δὲ τὰ διακριτικὰ γνωρίσματα αὐτοῦ;

Ὑπερήφανος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνώτερον τῶν ἄλλων, ζητεῖ πάντοτε τιμὰς καὶ πρωτεία καὶ ἀπαιτεῖ κολακείας καὶ ἐπαίνους ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ ὑπερήφανος φθονεῖ τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἄλλων, δὲν ἀνέχεται προσόντα εἰς αὐτοὺς καὶ θέλει πάντοτε νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ. Ἐξουθενεῖ καὶ ἐπικρίνει πᾶσαν παρεκτροπὴν τῶν ἄλλων, ζητεῖ νὰ στήσῃ τὸ ἐγὼ του ὑπερᾶνω τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ πᾶσα κίνησις αὐτοῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἰδίαν δόξαν. Ὁ ὑπερήφανος ἐγκυμονεῖ ἐπιδύνας εἰς τὴν καρδίαν του πᾶσας τὰς κακίας, διότι καὶ θυμώδης εἶναι, καὶ μνησικακος

πᾶς δημοσίᾳ διακηρύξῃ τὰς πλάνας καὶ παρεκκλίσεις τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ δόλιοι, ἀντιχριστιανικοί, προπαγανδιστικοί καὶ καταχθόνιοι τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας σκοποὶ εἶναι ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένοι, ὡς προσέφωμεν ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἐν τῇ διακρατήσει τῶν δόσιον καὶ ἱερῶν τῆς Ἀγιοτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, διότι: «Roma mutat opera, nunquam concilium».

ἀποφαίνεται καὶ γενικῶς ὑφ' ὅλων τῶν παθῶν κατέχεται. «Ὑπερήφανος ψυχὴ, πανδοχεῖον ληστῶν» λέγει ὁ Εὐάγγελος. Ἡ ὑπερηφάνεια καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον καυχηματίαν καὶ κομπορρήμονα καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ καθίσταται περιγελῶς πάντων.

Εἶναι δὲ κακία σατανικὴ, διότι ἀρχὴ αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ Ἐωσφόρος. Ἡ ὑπερηφάνεια ὀδηγεῖ εἰς τὴν μισαδελφίαν καὶ εἰς τὴν ἀνταρσίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ μεγαλύτερα τῶν θανάσιμων ἁμαρτιῶν, ἡ βάσις, ἡ πηγὴ καὶ ἡ ρίζα πάσης ἄλλης κακίας. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ σάλπιγξ καὶ ἡ σημαία τοῦ Ἐωσφόρου. «Αὐτός ἐστι βασιλεὺς ἐπὶ πάντας τοὺς υἱοὺς τῆς ὑπερηφανείας» λέγει ὁ τῆς Κλίμακος Ἅγιος Ἰωάννης. Πῶς λοιπὸν ἡμεῖς οἱ πιστοὶ ἀνεχόμεθα νὰ βασιλεύῃ ἐντὸς τῆς ψυχῆς μας τὸ φοβερόν αὐτὸ πάθος; πῶν δὲν διαμαρτυρόμεθα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ὑπερηφανείας κατακρημνίζεται εἰς τὸ χάος τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς ἀπωλείας; Φεῦ! ὁποῖον πνευματικὸν σκοτος καλύπτει τὸν ὀρίζοντα τῆς ψυχῆς μας! ὁποῖα δαιμονικὴ καὶ Φαρισαϊκὴ ὑπερηφάνεια κατέχει τὰς ψυχὰς μας, καθὼς καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Φαρισαίου τῆς σημερινῆς παραβολῆς!

Ἄς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ νόημα τῆς σήμερον ἀναγνωσθείσης παραβολῆς.

Ἄς οἰκιοποιηθῶμεν τὰς ὑψηλὰς διδασκαλίας τῆς.

Ἄς ἐκδιώξωμεν ἀπὸ τῆν ψυχὴν μας τὰ νέφη τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς οἰήσεως καὶ ὡς θελήσωμε διὰ τῆς ταπεινώσεως νὰ γίνωμε γνήσιοι μαθηταὶ Ἐκείνου, ὅστις «ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ».

(ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΣΩΤΟΥ, 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ)

Πασῶν τῶν εὐαγγελικῶν παραβολῶν ὑπερέχει ἀναντιρρήτως ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ, ἡ ὁποία καὶ ὠνομάσθη «Εὐαγγέλιον τῶν Εὐαγγελίων» καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ βασιλεὺς καὶ κορωνὶς τῶν παραβολῶν. Ποῖος δὲν συνεκινήθη ἡ δὲν κατενύγη εἰς τὴν ἀκρόασιν αὐτῆς; τίς δὲν ἔκλαυσεν πρὸ τῆς φιλοστοργίου ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς πρὸς τὸν πταίσαντα ἄνθρωπον; ποῖος δὲν ἀνελύθη εἰς δάκρυα πρὸ τοῦ καταντήματος καὶ τῆς ἀθλιότητος τοῦ ἀσώτως βιώσαντος Υἱοῦ; ἀληθῶς, ἐὰν ὅλοι αἱ εὐαγγελικαὶ παραβολαὶ ἐχάνοντο καὶ ἐσφῆζτο μόνον ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ, θὰ ἦτο ἱκανὴ αὕτη νὰ δείξῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀποδείξῃ περιτρώως τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀξίαν πασῶν τῶν Ἁγίων Γραφῶν.

Ἀνθρώπος τις εἶχε δύο υἱούς, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐκ τούτων, ὁ νεώτερος ζητήσας καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Πατρὸς του τὸ ἀναλογεῖν μέρος τῆς πατρικῆς περιουσίας «ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν». Ἐκεῖ, ζῶν ἀσώτως καὶ ἀφρόνως κατήτησε πτωχὸς καὶ τρισάθλιος, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ προσκολληθῇ εἰς ἓνα τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνέθεσε νὰ βόσκη χοίρους. Ἐγένετο λοιπὸν χοιροβο-

σκός ὁ ἄσωτος υἱὸς καὶ ἐπεθύμει νὰ χορτάσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τῶν ξυλοκεράτων, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον οἱ χοῖροι. Τελικῶς, ἐκ τῶν πολλῶν παθημάτων του συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ἐνθυμούμενος τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ εὐδαιμονίαν. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόφασις : « Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ, Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος· κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὥς ἓνα τῶν μισθίων σου ».

Ταῦτα ἐσκέφθη καὶ ἁμέσως τὴν ἀπόφασιν ἔργον ἐποίησε, « ἔτι δὲ μακρὰν αὐτοῦ ἀπέχοντος », εἶδεν αὐτὸν ὁ φιλόστοργος Πατὴρ του καὶ ἐξελθὼν εἰς προϋπάντησιν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφλησεν αὐτόν. Ὁ μετανοήσας υἱὸς ὁμολογεῖ τὴν ἁμαρτίαν του, ἐνῶ ὁ Πατὴρ ἐδέχθη αὐτόν εἰς τὸν οἶκόν του, διέταξε τοὺς δούλους του νὰ τὸν ἐνδύσουν, νὰ τοῦ φορέσουν δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας καὶ νὰ θύσουν τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν ἵνα, « φαγάντες εὐφρανθῶσιν » « Οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν, καὶ εὐρέθη », ἔλεγεν περὶ χάρις ὁ φιλάγαθος Πατὴρ : Ὁ Πρεσβύτερος ἀδελφός, ὅταν ἔμαθε τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τελούμενα ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὠργίσθη καὶ ἠγανάκτησε.

Ὁ Πατὴρ του δι' ἡπιότητος προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ νὰ αἰσθανθῇ καὶ αὐτὸς τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ νὰ μετᾷσχῃ τῆς γενικῆς χαρᾶς ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του. Αὕτη ἐν ὁλίγοις εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἐξόχου ταύτης παραβολῆς, ἡ ὁποία ἔχει μέγα πλάτος καὶ βάθος ἐννοιῶν. Ἀλληγορικῶς ἐρμηνευομένη κρύπτει βαθεὰ νοήματα καὶ θέλει νὰ παρουσιάσῃ, ἀπ' ἑνὸς μὲν τὸ μέγα ὕψος τῆς θείας εὐσπλαχνίας, ἀπ' ἑτέρου δὲ τὴν μεγίστην δύναμιν τῆς μετανοίας. Δὲν ἀναφερόμεθα εἰς πλείονας λεπτομερείας σχετικὰς μετὰ τὴν ἀλληγορικὴν ἐρμηνείαν καὶ ἀπόδοσιν τῆς σημερινῆς παραβολῆς, διότι τοῦτο εἶναι ἔργον μόνον τῶν θεολόγων καὶ τῶν ἐπαϊόντων. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς εἶναι ἡ ἐκ τῆς παραβολῆς ταύτης ἀπορρέουσα ἡθικὴ δ.δασκαλίαι. Καὶ ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια καὶ ἡ ἡθικὴ διδασκαλία εἶναι ἡ ὑπέρροχος καὶ ἀθάνατος διδασκαλία περὶ μετανοίας, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄσωτος υἱὸς ἀνέκτησε τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀγαθοῦ πατρὸς του καὶ ἐσώθη ἐκ τῆς ἁμαρτίας.

Καὶ ἡμεῖς πάντες οἱ λεγόμενοι διήθεν χριστιανοὶ ἄσωτοι υἱοὶ εἴμεθα. Εἰς τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ ἄσωτου ἔχομεν περιέλθει. Ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμακρύνθημεν καὶ ζῶμεν ἐν ἄσωτίᾳ καὶ ἀνομίᾳ. Λιμώττομεν ὥς ὁ ἄσωτος, λιμώττομεν πνευματικῶς καὶ στερούμεθα τῆς θείας χάριτος. Ἔχομεν προσκολληθῇ δυστυχῶς εἰς ἓνα τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, τὸν πονηρὸν διάβολον. Βόσκομεν χοίρους ὥς ἐκεῖνος καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ χορτάσωμεν τὴν κοιλίαν μας ἐκ τῶν κερατίων τῆς ἀσωτίας καὶ τῶν ἀθεμίτων ἐπιθυμιῶν. Τὸν χιτῶνα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος ἐμολύναμεν, τὸν θεῖον πλοῦτον κατεχράσθημεν. Παραουνεβλήθημεν τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθημεν αὐτοῖς.

Μόνον ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια δύναται νὰ μᾶς σώσῃ. Ἀς ἐγερθῶμεν ταχέως καὶ ἄς κράξωμεν ἐκ

βάθους ψυχῆς πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα μας : « Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ ἔτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου ». Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ μοναδικὸν φάρμακον, τὸ ὁποῖον θὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ μόνον μέσον σωτηρίας, τὸ ἀναγκαῖον καὶ τελειῶς ἀπαρτίτητον διὰ νὰ μᾶς ὑποδᾶχθῇ ὁ Φιλόστοργος Πατὴρ μας, νὰ μᾶς παρᾶσχῃ τὴν τελείαν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, νὰ μᾶς ἐνδύσῃ τὴν στολὴν τῆς υἱοθεσίας· καὶ νὰ παραθέσῃ εἰς ἡμᾶς τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, τὸ τίμιον σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ του. Ἀς μετανοήσωμεν εἰλικρινῶς καὶ ἄς προσέλθωμεν ὥς ὁ ἄσωτος μετὰ συντριβῆς καρδίας εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ εἰς τὸ ἀπειρὸν ἔλεος τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς, ἵνα ἀπολαύσωμεν τὴν ἐξ ὕψους εὐλογίαν Του καὶ τὴν τελείαν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τύχωμεν καὶ τῶν αἰώνων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

ΕΚ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

“ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΙΩΣ ΦΕΡΙΝ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ,,

Κατ' ἐλευθέραν ἀπόδοσιν

Καὶ ἂν ἔχωμεν φορτία ἁμαρτημάτων ἐπικείμενα ἐφ' ἡμῶν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὰ καταστήσωμεν ἐλαφρότερα, ἀφοῦ ἐπιδειξώμεν πολλὴν ὑπομονὴν καὶ εὐχαριστίαν· καὶ ἐὰν δὲν ἔχωμεν πολλὰ ἁμαρτήματα, καὶ πάλιν οὕτω θὰ ἀπολαύσωμεν περισσοτέρας χάριτος παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐὰν εὐχαρίστως ἠθέλωμεν ὑπομείνει. Διότι γενναϊόδωρος ὢν ὁ ἰδικὸς μας Δεσπότης (ὁ Χριστὸς) καὶ φροντίζων διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν, ὥς γυμνάσιον τῆς ψυχῆς, ἀγῶνας προβάλλει εἰς ἡμᾶς, τὴν ἐφοδὸν τῶν πειρασμῶν, ὅπως ἀπολαύσωμεν δαφίλους προνοίας παρ' Αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐπιδειξώμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδικὴν μας προθυμίαν. Τοῦτο ἀκριβῶς βλέποντες, ἄς μὴ εὐρισκώμεθα εἰς κατάστασιν νάρκης κατὰ τοὺς πειρασμούς καὶ ἄς μὴ δυσανασχετῶμεν, ἀλλὰ ἄς χαίρωμεν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ μακαρίου Παύλου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε : « οὐν χαίρω ἐν ταῖς θλίψεσί μου ».

Εἶδες ψυχὴν εὐγνώμονα ; διότι, ἐὰν ἔχαιρεν εἰς τὰν θλίψιν, τότε ἠμποροῦσε τότε νὰ λυπηθῇ ; διότι, ἐὰν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐθλίβον τοὺς ἄλλους, ἐγένοντο αἰτία εὐφροσύνης εἰς ἐκεῖνον, σκέφθητι τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς του. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ τύχωμεν τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν καὶ νὰ ὀξίωθῶμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἐκτὸς ἐὰν ὀδεύσωμεν διὰ θλίψεων τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀκουσον, τί ἔλεγον οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰς τοὺς νεοφωτίστους : « καὶ μαθητεύσαντες, φησὶν, ἱκανοὺς, ὑπέστρεψαν εἰς Λύστραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν, ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν καὶ παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ». Ποῖα ἀπολογία λοιπὸν θὰ ὑπάρχῃ εἰς ἡμᾶς, ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ ὑπομείνωμεν γενναίως καὶ ἀνδρείως καὶ εὐχαρί-

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Ἐάν εἰσέλθῃς εἰς τὰ μεταλλουργεῖα καὶ εἰς τὰ χρυσοχοεῖα, δὲν θὰ βραδύνῃς νὰ πληροφορηθῇς, ὅτι ὅσῳ πολυτιμότερον εἶναι μέταλλον τι, τόσον καὶ ἡ κατεργασία, εἰς τὴν ὁποῖαν ὑποβάλλεται, εἶναι ἐπιμονωτέρα καὶ διαρκεστέρα. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ πάρῃ ποτὲ ὁ χρυσοχόος τὴν σκωρίαν, διὰ νὰ ἀπασχολήσῃ μὲ αὐτὴν τὴν κάμινόν του. Εἰς τὴν κάμινόν του θὰ ρίψῃ ἄργυρον ἢ χρυσόν. Καὶ ἔαν τὰ μέταλλα αὐτὰ συμβῇ νὰ εἶναι ἀναμεμιγμένα μὲ ἄλλα προστυχώτερα, ἅτινα μολύνουν τὴν ἀγνότητά των καὶ καταρρίπτουν τὴν ἀξίαν των, θὰ τὰ περάσῃ ὁ χρυσοχόος ἐπανειλημένως ἀπὸ τὸ πῦρ, θὰ τὰ θερμάνῃ ἐκεῖ μέχρις ὅτου νὰ τακοῦν καὶ νὰ λυώσουν, καὶ μόνον τότε θὰ εἰσπορέσῃ μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τῶν ἄλλων φαρμάκων, νὰ τὰ καταστήσῃ ἀγνὰ καὶ γνήσια καὶ ἀνόθευτα.

Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον συμβαίνει, ἀδελφέ μου, καὶ

στὼς ὅλα τὰ συμβαίνοντα, ὅταν βλέπωμεν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐπιτύχωμεν τῆς σωτηρίας, ἔαν προηγουμένως δὲν βαδίσωμεν αὐτὴν τὴν ὁδὸν (δηλαδὴ τὴν ὁδὸν τῶν θλίψεων ;).

Τὸ ὅτι δὲν εἶναι τίποτε παράξενον καὶ πρωτάκουστον, ὅτι δηλαδὴ κανεὶς ἐκ τῶν δικαίων δὲν διήλθε τὴν παρούσαν ζωὴν ἄνευ θλίψεως, ἀκούσον τοῦ Χριστοῦ λέγοντος : «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε».

Διὰ νὰ μὴ καταπέσουν ὁμως, ἀφοῦ ἀκούσουν αὐτό, ἀμέσως ἐνέβαλε θάρρος εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν ἰδικὴν του βοήθειαν ὑπασχέθη : «Ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» λέγει.

Ἐχεις, λέγει ὁ θ. Παῦλος, Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀνακουφίζει εἰς τὰ λυπηρά, ὁ ὁποῖος δὲν σὲ ἀφήνει νὰ καταποντισθῇς ὑπὸ τῆς βίας τῶν πειρασμῶν, ὁ ὁποῖος παρέχει μὲ τὸν πειρασμὸν καὶ τὴν ἐκβασιν καὶ δὲν ἐπιτρέπει ὑπὲρ τὴν δύναμίν μας νὰ ἐπέλθουν τὰ χαλεπά.

Διατὶ στενοχωρεῖσαι ; διατὶ ἀδημονεῖς ; διατὶ δυσανασχετεῖς ; διατὶ μικροψυχεῖς ; μήπως ἔαν προσφέρωμεν, ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας δύναμιν, τὴν ὑπομονὴν, τὴν καρτερίαν καὶ τὴν εὐγνώμονα διάθεσιν, θὰ μᾶς παραβλέψῃ ; μήπως, καὶ ἔαν εἰς κατάστασιν ἀπελπιστικὴν φθάσουν τὰ πράγματα, ὑπερβαίνουν τὴν σοφίαν τοῦ ἰδιοῦ μας Δεσπότης ; ἡμεῖς ἄς ἐπιδείξωμεν τὴν ἰδικὴν μας προθυμίαν καὶ ἄς ἔχωμεν εἰλικρινῇ πίστιν γνωρίζοντες τὴν ἐπινοητικότητα τοῦ Προστάτου τῶν ἰδικῶν μας ψυχῶν.

Καὶ πάντως Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει περισσότερον ἐξ ἡμῶν τὸ συμφέρον, αὐτὸ πρεπόντως θὰ οἰκονομήσῃ, καθὼς καὶ εἰς Ἐκεῖνον ἀρμόζει καὶ εἰς ἡμᾶς συμφέρει, ἵνα λάβωμεν τὸν μισθὸν τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀξιωθώμεν καὶ τῆς παρ' Αὐτοῦ Φιλανθρωπίας.

εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Θεοῦ. «Ὡςπερ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ χρυσός, οὕτως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρὰ Κυρίῳ», λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Σολομώντος (Παροιμ. 17,3). Ἐχει καὶ ὁ Θεὸς τὴν κάμινόν Του. Κάμινον ἴσως ὀδυνηρὰν καὶ ἀλγεινὴν καὶ δραστηκὴν καὶ φλέγουσαν. Ἀλλ' ἀσφαλῶς τὸ πῦρ τῆς καμίνου αὐτῆς ἀνακαθαίρει καὶ ἐξαγνίζει. Καὶ βέβαια οὔτε μὲ τὴν σκωρίαν οὔτε μὲ τὸ ἄχρηστον καὶ ἀκάθαρτον χῶμα θὰ ἀπασχοληθῇ ἡ κάμινος αὐτῆ τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὑλικόν, τὸ ὁποῖον μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ περισυλλέγει ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος καλλιτέχνης, ὅστις καλεῖται Θεός, εἶναι αἱ ἐκλεκταὶ καρδίαι. Αἱ καρδίαι αἱ ἀνθρώπιναι, αἵτινες εἰμπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ἀκόμη ἀγνὰ καὶ ἄδολοι καὶ καθαραί, ἀλλ' εἰς τὰ βάθη σωρῶν ὀλοκλήρων σκωρίας ἐλαττωμάτων καὶ κακιῶν ἐγκρύπτουσι τὴν παντὸς χρυσοῦ πολυτιμωτέραν ἀγαθὴν καὶ εὐθείαν διάθεσίν των. Ἡ διάθεσις αὐτῆ πῶς θὰ ἐξαγνισθῇ ; Πῶς θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κακίας φυσικῆς, ἀπὸ ἐξεῖς πονηράς, τὰς ὁποίας ἡ τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα ἢ ἡ παρημελημένη ἀνατροφή καὶ τὸ κακὸν περιβάλλον τῆς ἐκληροδότησε ; Πῶς θὰ γίνῃ χρυσὸς ἢ ἄργυρος ἀγνός, ἀπηλλαγμένος πάσης ἀναμίξεως πρὸς ἄλλο μέταλλον πρόστυχον καὶ εὐτελές ; Πῶς ;

Διὰ τοῦ πυρὸς τῶν θλίψεων. Αὐτὴ ἀδελφέ μου, εἶναι ἡ κάμινος τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πῦρ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐξαγνίζονται καὶ γίνονται δόκιμοι καὶ ἀκόμη περισσότερον πολῦτιμοι αἱ ἐκλεκταὶ καρδίαι.

Αἱ θλίψεις, αἱ δοκιμασίαι τῆς ζωῆς, τὰ βάσανα τοῦ βίου. Ἀσθένειαι δηλαδὴ καὶ θάνατοι καὶ οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι καὶ τόσα ἄλλα, ποὺ πικραίνουν τὴν καρδίαν τὴν ἀνθρωπίνην εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ τὴν πληγώνουν βαθέως καὶ διανοίγουν εἰς αὐτὴν τραύματα ποὺ φαίνονται πολλάκις ἀθεράπευτα. «Οὕτως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρὰ Κυρίῳ».

Παραπονεῖσαι, φίλη ψυχὴ, ὅταν τὰ πλήγματα τῶν θλίψεων ἀλλεπαλλήλως σὲ κτυποῦν, καὶ ἐπιτίπτῃ κατὰ σοῦ τὸ ἔν, εἰς ὥραν ποῦ δὲν ἐπρόφθασες νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ σὲ ἀκούω νὰ λέγῃς. Τόσον λοιπὸν ἀμαρτωλὴ εἶμαι ἐγὼ ! Καὶ δι' ἐμὲ μόνην ὑπάρχουν ὅλα τὰ βάσανα τοῦ κόσμου ! Διατὶ τάχα καὶ ἐγὼ νὰ μὴν γευθῶ ποτε τὴν χαρὰν τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἀλλὰ νὰ εἶμαι καταδικασμένη πάντοτε εἰς τὸ νὰ χύνω δάκρυα ! Φίλη ψυχὴ, παραγνωρίζεις τὴν πραγματικότητα. Καὶ λησμονεῖς, ὅτι ὅσονδήποτε πικρὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ παιδεία τοῦ Κυρίου, μαρτυρεῖ ὁμως τρανῶς καὶ ἀπτῶς, ὅτι ὁ Κύριος ἐνδιαφέρεται διὰ σὲ καὶ ἐργάζεται ἐπὶ σοῦ. Τί φρονεῖς ; Δὲν εἶναι ἄρᾳ γε καλλίτερον καὶ προτι-

Δεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Βορρᾶν Θεσσαλονίκης 30)1) 64 δημοσιεύεται ἡ διακήρυξις τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Πατρῶν, ἐν ἣ διαφαίνεται ὁ ἔνθεος ζήλος τῶν μελῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ ἀπαρασάλευτος ἔμμονή εἰς τὰ πατροπαράδοτα δόγματα τῆς ὁρθῆς πίστεως.

Εἰς τι σημείον τῆς ἐν λόγῳ διακηρύξεως ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς ἀξιοσημείοντα :

«Ποιοῦμενοι χρῆσιν ἀκαταγράπτων συνταγματικῶν ἡμῶν δικαιωμάτων, περὶ ἐλευθερίας καὶ ἀπαρabiάστου τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, δηλοῦμεν, ὅτι τοῦ λοιποῦ ὡς Ὁρθόδοξον, νόμιμον καὶ Κανονικὴν Ἐκκλησίαν θὰ ἀναγνωρίζωμεν καὶ εἰς Αὐτὴν θὰ ἀνήκωμεν καὶ ὑπὲρ Αὐτῆς θὰ ἐργασθώμεν, τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, ἥτις κρατεῖ τὰ Λόγματα, τὴν Θεῖαν Λατρείαν, Ἰ. Κανόνας καὶ Παράδοσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Οἰκουμενικῶν, Τοπικῶν καὶ ὄντως Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ τῶν ἐπὶ μέρος Ἁγίων Πατέρων ἀκαινοτομήτως, ἀναλλοιώτως καὶ ἀπαράτρεπτος ἐν πᾶσι καὶ δὲν θὰ δεχθῇ οἰονδήποτε συμβιβασμὸν μετὰ αἵρετικὰ καὶ ἀνθελληνικά συγκροτήματα Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως»....

Ποσάκις ταῦτα ἐλέχθησαν κατὰ κόρον ἀπὸ τοῦ 1923 ἕως σήμερον, ἐπὶ μίαν δηλαδὴ ὁλόκληρον τεσσαρακονταετίαν, ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ πατρῖου Ἰουλιανοῦ Ἐκκλησιολογίου καὶ ποσάκις οὗτοι ὕψωσαν φωνὴν ἐντόνου διαμαρτυρίας διὰ τὴν παραβίασιν ἱερῶν Κανόνων, διὰ τὴν ἀθέτησιν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ τὰς ἐντεῦθεν προκύψασας ἀνωμαλίας ἐν τῇ Θεῇ Λατρείᾳ καὶ τῇ τάξει τῆς Ἐκκλησίας;

Ἰδοὺ λοιπόν, ἐν ταῖς χαλεπαῖς καὶ δυσσιώνοις ταῦταις ἡμέραις, καθ' ἃς ἡ Ὁρθοδοξία κινδυνεύει ἐκ τῆς ἀκολουθουμένης ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου γοαρμῆς καὶ ἐκ τῆς μωπαζούσης τακτικῆς μικρᾶς μερίδος φιλοσυνοικτῶν θεολογούντων, τονίζονται καὶ διακηρύσσονται κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ τῶν «ὁρθοτομοῦντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» τὰ ὑπὸ τῶν Παλαιομερολογιτῶν πολλάκις διακηρυχθέντα καὶ διαγγελθέντα κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἄρα καὶ τὸ Ἡμερολόγιον εἶναι σπουδαιότατον Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, διότι κατὰ πρῶτον λόγον εἶναι Παράδοσις Ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ Θεῆς Λατρείας, δεύτερον, διότι καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὁμιλοῦσι περὶ τῆς Ἱερᾶς Παροδόσεως καὶ ἐπιβάλλουσι τὸν σεβασμὸν πρὸς αὐτήν καὶ τρίτον, διότι ἡ ταλαρὰ ὑποχώρησις καὶ ὁ συμβιβασμὸς εἰς τὰ μικρότερα, συνεπάγεται καὶ τὴν ὑπαναχώρησιν εἰς τὰ μεγα-

λύτερα, ὡς συμβαίνει κατ' ἀδιάκαθ' ἃς πλείστοι ὅσοι μετ' ἐλαφράν τὴν συνείδησιν ἐπιθυμοῦσι καὶ εὔχονται ὑπὲρ τῆς «ἀκαίρου» ἐνώσεως, οὐσιαστικῶς δὲ ὑποταγῆς τῶν Ὁρθόδοξων εἰς τοὺς Λατίνους.

Δικαίως λοιπὸν διεμαρτύροντο πάντοτε οἱ Παλαιομερολογίται καὶ διαμαρτύρονται μέχρι τοῦ νῦν διὰ τὴν ἀκρίβειαν εἰς τὰ τῆς πίστεως, διότι γνωρίζουσι κάλλιστα ἐκ τῶν γεγονότων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅτι συμβιβασμὸς εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως σημαίνει καταποντισμὸν καὶ ὄλεθρον τῆς ὁλκάδος τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΧΟΥ

Ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἔθνος 1)1)64, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἐπικροτεῖ ἐκθύμως τὴν σύστασιν τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων πρὸς τὸν Ἀθηνῶν Χρυσόστομον, ὅπως κατὰ τὰς συζητήσεις περὶ τῆς συναντήσεως τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου μετὰ τὸν Πάπαν, ἀποφεύγηται ἡ ὁξύτης. Ἐν συνεχείᾳ τονίζεται : «Αἱ ἀχαρακτήριστοι ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Ἀθηναγόρα, αἱ ἀμετροπέπαι διαφόρων θρησκευτικῶν περιοδικῶν καὶ ἄλλαι συναφεῖς ἀξιοκατάκριτοι πράξεις πρέπει νὰ παύσουν».

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παύσουν τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Κεφαλὴ τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας περιπίπτει εἰς σφάλματα καὶ παρεκτροπὰς ἀσυγγνώστους καὶ προβαίνει εἰς τὰς φοβεράς ἐκείνας δηλώσεις, τὰς δημοσιευθείσας εἰς πολλάς ἐφημερίδας : «Ἡμεῖς οὐδὲν βλέπομεν πρόσκομμα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς».

Ἡ σιωπὴ σημαίνει ἀποδοχὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου πρεσβευομένων καὶ διαγγελλομένων, πράγμα τοῦθ' ὅπερ δὲν συμβαίνει μετὰ τὸν ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔτοιμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν καὶ εἰς ἀποκρίσιν τοῦ Πατριάρχου νὰ προβῇ καὶ τὴν καθαιρέσιν τούτου νὰ ζητήσῃ—ὡς τοῦτο προτείνει ὁ Ἀρχ. Ἀδγουστήος Καντιώτης—, ἐν ἣ περιπτώσει οὗτος δὲν θελήσει νὰ συνετισθῇ καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰς δηλώσεις περὶ ἐνώσεως, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν αὐτόν, ἐρωτοτροποῦντα πρὸς τὴν Δύσιν, κακόδοξον καὶ αἱρετικόν, ἀν μὴ παρεφρόνησεν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 19 Φεβρουαρίου Π.Η. (3 Μαρτίου Ν.Η.) ἐορτάζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἁγίας Φιλοθέης—Ἀνω Πετραλῶνων (ὁδὸς Κλειδίου 8). Τὴν πρωΐαν θὰ τελεσθῇ Θεῖα λειτουργία, χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως.

ΔΩΡΕΑΙ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

— Εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κυροῦ Ἀκακίου ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης ἀπέστειλεν δραχ. 1950 ὑπὲρ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου Γ.Ο.Χ. Ἐπίσης διένημεν δύο χιλιάδας δραχ. εἰς ἀπόρους τῆς Κοινότητος.

Ὁμοίως ἡ Αἰκατερίνη Βουτυρᾶ κατέθεσεν εἰς τὸ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον Γ.Ο.Χ. δρχ. 100 ἀντὶ στεφάνου καὶ δρχ. 50 ὡς δωρεάν.

μότερον ἀσυγκρίτως νὰ θρηνηῶμεν καὶ νὰ κλαίωμεν, καθ' ὃν χρόνον ὁ Κύριος ἐνδιαφέρεται δι' ἡμᾶς, παρὰ νὰ γελῶμεν καὶ νὰ χορεύωμεν, καθ' ὃν χρόνον ὁ Κύριος ἀδιαφορεῖ λησμονῶν ἐξ ὁλοκλήρου ἡμᾶς ;